

L'ÀNIMA DEL CAMPANAR

Com t'enyorem, quan som lluny de tú, Campanar! Que ditxosos ens sentim en el plàcid repòs de la teva ombra, esguardant, amb encís, l'altiva cúpula que acarona els núvols, i que el sol ponent daura, besantla amorosament, mentre vola, al seu entorn, una gloriosa banda d'alegres auranetes! Tú ets la fita dels nostres anhels, i de totes les nostres il·lusions. Tú les enlaïres, i les satures de la grandesa que delecten els teus somniosos esguards. Oh, la bellesa del teu esguardament! La planúria, blava i somnolenta, s'allunya als teus esguards. La planúria dolça que, la seva immensitat, ens ha creat somniadors bressolant-nos en el navil·li lluminós de l'ensomni, que majestuosament, s'endinza en la calma serena de la nostra mar llatina, quals onades, sacudint la blanquíssima cabellera de la seva escuma, agonitzen, en un gran desmai, en la platja daurada, parlant el llenguatge meravellós dels déus, que és com un ressó de la morta grandesa de l'antiga Hel·lena, que ens abraça amb amor en el nostre ufanós reneixement. Tú saps tots els secrets de la nit constel·lada que, com una rica diadema, ceneix el teu front altíssim; tot l'encant de l'alba rosada que somriu a la teva faç de gegant; del miracle de la lluna,

que, lentament, teixeix el vel diàfan i subtilíssim de la seva claror, per a vestir-te de plata. A les dotze batallades de la nit hi acudeixen,—cridades pel sigilós xiulet del xup, abscondit en el buit d'una pedra caiguda—les bruixes, que són les nou MusSES, i hi encenen la roja fornal de la Poesia que il·lumina tota la ciutat, i els nostres poetes van a forjar-hi les seves càlides estrofes. En la glòria del dia, ets una columna d'or; en la quietud de la nit, una blanca fada que vetlla, amorosa, la ventura del nostre somni. Vist de lluny, ets un colós príncep blau. Ets l'ànima d'un poble, d'un poble fort i brau. Del poble fort i brau que sapigué edificar-te, i et vol cantar eternament.

Ets l'ànima d'aquest poble que, amb intensitat, batega, a l'oïr les veus melodioses de les teves harmonioses campanes. L'harmonia de les teves campanes, escampa, per tota la planúria, l'alè flairós de la nostra vida. I vibra per l'espai, i l'eco l'allarga i allunya, musicalment, com si anés vers altres terres a saludar a les races mortes, qual grandesa rediviu, esplendorosa, amb nosaltres. Canta, Campanar! brandeu ben fort, campanes! que mentre toqueu, somnieu i viviu.

A. FUSTER VALLDEPERAS.

